Per-Ivar och vemodet

Februarikväll. Fortfarande vinter, men närmare vår än höst. Just en sådan här kväll behövs någon som sjunger om hopp. Någon som kan berätta och kanske trösta.

Foto: Peter Pousard

Inne i Klövedals församlingshem har en förväntansfull publik samlats för att lyssna på musikerna Per-Ivar Östmann och Magnus Sjöqvist. Per-Ivar är sångare och låtskrivare född i Stenungsund och uppväxt i Myggenäs på Tjörn. Han har släppt tre album och har ett fjärde på väg. Per-Ivar har spelat i ett flertal band genom åren. På 80-talet spelade han trummor i Tjörnbandet Zenith. Och han var gitarrist i bandet Ideell Rebell som hade sin storhetstid under sent 90-tal. Spelandet har också inneburit turnéer i bland annat Polen, Finland, Etiopien och Sverige.

Vad betyder musik för dig och varför är musik viktigt?

– Redan som barn lyssnade jag mycket på musik. Minns att jag stod och låtsades styra ett stort skepp medan *Onedinlinjens* signaturmelodi* spelades ur hemmastereon i gillestugan. Musik som uttryck har alltid betytt mycket för mig. Och det var nog därför jag började spela. Först gitarr, sedan trummor. Musik kan hjälpa en att hantera känslor, musik kan vara tröstande. Jag är glad över att musik är mer tillgängligt idag. Den som

spelar kan uttrycka sig genom många kanaler. Och många tjejer spelar och skriver musik. Så var det inte när jag var ung. Nu finns det många självständiga unga kvinnor som förebilder.

Du släppte ditt första album 2018, vad var det som gjorde att du tog steget?

– Jag hade så mycket upplevt liv i mitt huvud. Och det behövde komma ut, sorteras, bli texter och musik. Så en kväll satte jag mig bara med gitarren och skrev en låt. Jag lade upp den på facebook och fick så mycket positiv respons. Sedan dess har jag inte kunnat sluta.

I låten *Att vända om* är du kritisk till att vuxna i kyrkan skrämdes med Gud när du var ung. Vad kan kyrkan lära sig av det idag?

– Kyrkan har allt att vinna på att visa människor att man inte behöva prestera något för att vara välkommen. Att man inte behöver vara på ett visst sätt, uppfylla särskilda villkor eller krav. Kyrkan är för alla, på riktigt. När jag var ung var jag så rädd för att jag inte var tillräckligt bra. Tänk om Gud inte älskade mig för att jag gjort fel, att vara oönskad för något jag gjort eller inte gjort. Kyrkan behöver visa att det inte handlar om det, utan om villkorslös kärlek.

Du är 50 plus, vad får dig att orka hålla på?

– Vi lever i en värld som blir allt mer galen med krig, klimatförändringar, psykisk ohälsa och ensamhet. Att sjunga sånger om kärlek, rättvisa, tröst och gemenskap – man måste tro att det spelar någon slags roll ändå.

** TV-serien Onedinlinjens signaturmelodi är musik ur Aram Chatjaturjans balett Spartacus.*

Han har ristat sin historia i koder på sin hud, jag har min i benen, vi har båda levt och dött och levt igen och brottats klart med Gud, och jag förstår vartenda ord, om ett liv jag inte känner, hur vanmakten och blodet gör att huden spänner sig, fast ingenting är samma är det likadant för mig.

Vi har gått längs samma gator, vi har hängt på samma torg, vi har åkt med allra sista bussen hem från Göteborg och vi har båda varit kära i Linda och Jeanette och vi har letat efter livet och trott vi hittat rätt, och vi har lärt oss att alla hjärtan blöder, men vi tog oss ut på andra sidan …

Ur *Småstadsbröder*. Text & musik Per-Ivar Östmann.